

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

14 marca

№ 19.

Rok 1936.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

- Poz.: 157**—z dnia 7 lutego 1936 r. w sprawie uprawnień byłych członków austriackiego Instytutu Zaopatrzenia, oraz uprawnień długoletnich robotników w zakładach wojskowych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego 351

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.: 158**—Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1936 r. o organizacji Policji Państwowej w powiatach miejskich 353
- 159**—Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lutego 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Hel w powiecie morskim, województwie pomorskim, przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich 354
- 160**—Przemysłu i Handlu z dnia 26 lutego 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o powołaniu komisji nadzorczych nad obrotem zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz nad hurtowym obrotem mięsa tudzież nad organizacją targowisk 354
- 161**—Przemysłu i Handlu z dnia 26 lutego 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o notowaniach cen i rejestracji umów sprzedaży zwierząt gospodarskich i mięsa. 356
- 162**—Przemysłu i Handlu z dnia 26 lutego 1936 r. o składzie i sposobie działania komisji szacunkowych, powoływanych do ustalania przyrostu wartości majątku spółek z ograniczoną odpowiedzialnością 358
- 163**—Skarbu z dnia 2 marca 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o zmianie rozporządzenia z dnia 30 maja 1933 r. w sprawie emisji I-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej 358
- 164**—Skarbu z dnia 3 marca 1936 r. o zmianie taryfy na wyroby tytoniowe 358

157.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 7 lutego 1936 r.

w sprawie uprawnień byłych członków austriackiego Instytutu Zaopatrzenia, oraz uprawnień długoletnich robotników w zakładach wojskowych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

Na podstawie art. 304 ust. (5) i art. 319 ust. (2) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Rozporządzenie niniejsze dotyczy:

1) byłych członków austriackiego Instytutu Zaopatrzenia dla cywilnej służby najemnej, zatrudnionej przez zarząd wojskowy (Verordnungsblatt für das K. u. K. Heer 23 Stück Normalverordnungen vom 18 Juli 1907), który w dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego będzie nazywany w skróceniu „Instytutem Zaopatrzenia”,

2) byłych robotników zakładów wojskowych w województwach poznańskim i pomorskim, objętych przepisem o funduszu zaopatrzenia z dnia 1 grudnia 1906 r. przy rozdziale 43 tytule 7 budżetu Rzeszy (Vorschrift für die Unterstützungsfonds bei Kapi-

tel 43 Titel 7), który w dalszych przepisach rozporządzenia niniejszego będzie nazywany w skróceniu „przepisem o funduszu zaopatrzenia” oraz

3) wdów i sierot po osobach, wskazanych w pkt. 1) i 2).

(2) Osoby wymienione w ust. (1) mają prawo do zaopatrzenia ze Skarbu Państwa na warunkach i w wysokości, ustalonej rozporządzeniem niniejszem.

§ 2. (1) Prawo do zaopatrzeń służy byłym członkom Instytutu Zaopatrzenia:

1) którym przyznane zostało zaopatrzenie przed 1 listopada 1918 r.,

2) którzy przed 1 listopada 1918 r. ukończyli 65 rok życia albo stali się niezdolnymi do pracy, jednakże postępowanie, dotyczące przyznania zaopatrzenia nie zostało przed tym terminem przeprowadzone, lub

3) którzy przed 1 listopada 1918 r. byli co najmniej 4 lata członkami Instytutu i albo

a) przeszli do pracy w zakładach wojskowych polskich i zostali bądź zostaną zwolnieni z pracy nie z własnej winy, lub też rozwiązali bądź rozwiążą stosunek pracy z ważnej przyczyny lub z winy pracodawcy, albo też

b) nie pracowali w zakładach wojskowych polskich, ponieważ w miejscowości, w której przed 1 listopada 1918 r. istniał zakład wojskowy austriacki, w którym byli zatrudnieni, nie powstał zakład wojskowy polski, lub też ponieważ nie zostali przyjęci do pracy przez zarząd tego zakładu powodu podanego wieku lub niezdolności do pracy.

(2) Prawo do zaopatrzenia służy wdowom i sierotom:

1) którym przyznane zostało zaopatrzenie przed 1 listopada 1918 r. lub

2) po wymienionych w ust. (1) pkt. 1), 2) i 3) byłych członkach Instytutu Zaopatrzenia lub

3) po byłych członkach Instytutu Zaopatrzenia, którzy przed 1 listopada 1918 r. nabyli uprawnienia do zaopatrzenia, a umarli lub umrą, pozostając w stosunku pracy w zakładach wojskowych polskich.

§ 3. (1) Zaopatrzenia dla osób, wymienionych w § 2, udzielane będą według przepisów Instytutu Zaopatrzenia, z zastrzeżeniem przepisów, zawartych w paragrafie niniejszym oraz w § 6, 7 i 10.

(2) Przy wymiarze zaopatrzeń będą uwzględniane tylko lata pracy i wysokość składek członkowskich do 1 listopada 1918 r.

(3) Zasady wymiaru zaopatrzeń ustali Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

(4) Zaopatrzenie nie może wynosić mniej niż:

dla byłych członków Instytutu Zaopatrzenia — 240 zł rocznie,

dla wdowy — 120 zł rocznie,

dla sieroty — 60 zł rocznie.

§ 4. (1) Prawo do zaopatrzeń służy byłym robotnikom zakładów wojskowych na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego:

1) którym przyznane zostały przed 1 listopada 1918 r. stałe zaopatrzenia w myśl przepisu o funduszu zaopatrzenia,

2) którzy przed 1 listopada 1918 r. pracowali co najmniej 10 lat w zakładach wojskowych, przeszli do pracy w zakładach wojskowych polskich i zostali bądź zostaną zwolnieni z pracy nie z własnej winy, lub też rozwiązali bądź rozwiążą stosunek pracy z ważnej przyczyny lub z winy pracodawcy.

(2) Prawo do zaopatrzeń służy również wdowom i sierotom:

1) którym przyznane zostały przed 1 listopada 1918 r. stałe zaopatrzenia w myśl przepisu o funduszu zaopatrzenia lub

2) po wymienionych w ust. (1) pkt. 1) i 2) byłych robotnikach zakładów wojskowych lub

3) po byłych robotnikach zakładów wojskowych, którzy przed 1 listopada 1918 r. pracowali co najmniej 10 lat w zakładach wojskowych, a umarli lub umrą, pozostając w stosunku pracy w zakładach wojskowych polskich.

(3) Zaopatrzenia dla osób, wymienionych w paragrafie niniejszym, udzielane będą według przepisu o funduszu zaopatrzenia, z zastrzeżeniem przepisów zawartych w § 5, 6, 7, 10 i 11 ust. (2).

§ 5. (1) Zaopatrzenia dla osób, wymienionych w § 4 ust. (1) pkt. 2) i ust. (2) pkt. 2) i 3) wynoszą:
dla byłych robotników — 30 zł miesięcznie,
dla wdów — 15 zł miesięcznie,
dla sierot — 7.50 zł miesięcznie.

(2) Zasady wymiaru zaopatrzeń dla osób, wymienionych w § 4 ust. (1) pkt. 1) i ust. (2) pkt. 1), ustali Minister Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych; zaopatrzenia te nie mogą wynosić mniej, niż zaopatrzenia, wymienione w ust. (1).

§ 6. (1) Prawo do zaopatrzenia służy osobom, wymienionym w § 2 i 4, jeżeli:

a) posiadają obywatelstwo polskie,

b) zamieszkują na obszarze Państwa Polskiego, jednakże Minister Spraw Wojskowych może wyrazić zgodę na pobieranie zaopatrzenia poza granicami Państwa Polskiego,

c) nie posiadają własnych środków, zapewniających niezbędne utrzymanie.

(2) Ponadto osoby wymienione w § 2 powinny złożyć deklarację o odstąpieniu Państwu Polskiemu roszczeń z tytułu członkostwa w Instytucie Zaopatrzenia, osoby zaś wymienione w § 2 ust. (1) i § 4 ust. (1) — powinny wykazać, że są ponadto niezdolne do pracy fizycznej co najmniej w 66% lub ukończyły 65 rok życia. Procent utraty zdolności do pracy będzie określany przez lekarzy wojskowych według norm, ustalonych dla inwalidów wojennych.

§ 7. (1) Zaopatrzenia służą niezależnie od uprawnień do rent z tytułu ubezpieczenia społecznego i zasiłków z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

(2) W razie zbiegu uprawnień do zaopatrzenia wdowiego i zaopatrzenia z tytułu własnej pracy — zaopatrzenie wdowie obniża się o połowę zaopatrzenia z tytułu własnej pracy.

(3) Suma zaopatrzeń wdowy i sierot lub samych sierot nie może przekraczać zaopatrzenia, jakie otrzymywał zmarły lub do jakiego miałby prawo.

(4) W razie zbiegu uprawnień do zaopatrzenia z tytułu rozporządzenia niniejszego i do renty lub zaopatrzenia również ze Skarbu Państwa z innego tytułu — uprawnionemu wypłaca się tylko jedno świadczenie według jego wyboru.

§ 8. O uprawnieniu do zaopatrzenia orzeka Minister Spraw Wojskowych.

§ 9. Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej powierzy wypłatę zaopatrzeń Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych za zwrotem kosztów. W tym celu Zakład Ubezpieczeń Społecznych otrzymywać będzie w początku roku budżetowego odpowiednią zaliczkę.

§ 10. (1) Zaopatrzenia dla osób, wymienionych w § 2 ust. (1) pkt. 1) i 2) i ust. (2) pkt. 1) oraz w § 4 ust. (1) i ust. (2) pkt. 1), służą od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego lub od pierwszego dnia następnego kwartału kalendarzowego, jeżeli zasiłek, przyznawany tym osobom dotychczas przez władze wojskowe, wypłacany był kwartalnie.

(2) Zaopatrzenia dla osób, wymienionych w § 2 ust. (1) pkt. 3) lit. a) oraz w § 4 ust. (1) pkt. 2), służą od pierwszego dnia miesiąca następującego po ich zwolnieniu z pracy, nie wcześniej jednak, jak do dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(3) Zaopatrzenia dla osób, wymienionych w § 2 ust. (1) pkt. 3) lit. b), służą z chwilą ukończenia 65 roku życia lub stwierdzenia niezdolności do pracy fizycznej (§ 6 ust. (2)), nie wcześniej jednak jak od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

(4) Zaopatrzenia dla osób, wymienionych w § 2 ust. (2) pkt. 2) i 3) oraz w § 4 ust. (2) pkt. 2) i 3), służą od pierwszego dnia miesiąca następującego po śmierci b. robotnika, nie wcześniej jednak, jak od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego.

§ 11. Z chwilą rozpoczęcia wypłaty zaopatrzeń ze Skarbu Państwa dla osób, wymienionych w § 2 i w § 4 ust. (1) pkt. 1) i ust. (2) pkt. 1), wstrzymane zostaną zasiłki, przyznawane tym osobom, dotychczas przez władze wojskowe z tytułu długoletniej pracy w zakładach wojskowych.

§ 12. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom Opieki Społecznej i Spraw Wojskowych.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z pierwszym dniem miesiąca następującego po jego ogłoszeniu.

Prezes Rady Ministrów:

Marjan Zyndram-Kościałkowski

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

Minister Opieki Społecznej: *Wl. Jaszczółt*

158.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 25 lutego 1936 r.

o organizacji Policji Państwowej w powiatach miejskich.

Na podstawie art. 17 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 5, poz. 27) zarządzam co następuje:

§ 1. W miastach, stanowiących osobne powiaty dla celów administracji rządowej, Policja Państwowa stanowi obwody powiatowe, na których czele stoją komendanci Policji Państwowej miast.

§ 2. Do zadań komendantów Policji Państwowej miast należą funkcje, wymienione w art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej.

§ 3. Na czele Policji Państwowej w Krakowie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu i Wilnie stoi komendant Policji Państwowej miasta, podporządkowany bezpośrednio komendantowi wojewódzkiemu.

Organem pracy komendanta miasta jest komenda Policji Państwowej miasta.

W miastach, stanowiących osobne powiaty dla celów administracji rządowej, w których na czele powiatu miejskiego stoi osobny starosta grodzki (Komisarz Rządu), obowiązki komendanta Policji Państwowej miasta pełni mianowany na to stanowisko przez Ministra Spraw Wewnętrznych kierownik komisariatu, podporządkowany bezpośrednio komendantowi wojewódzkiemu.

Organem pracy komendanta Policji Państwowej miasta jest właściwy komisariat Policji Państwowej.

W tych miastach, w których funkcja starosty grodzkiego poruczona jest staroście powiatowemu, obowiązki komendanta Policji Państwowej miasta pełni mianowany na to stanowisko przez Ministra Spraw Wewnętrznych właściwy komendant powiatowy.

Organem pracy komendanta Policji Państwowej miasta jest komenda powiatowa Policji Państwowej.

§ 4. W miastach, tworzących odrębne powiaty miejskie dla celów administracji rządowej, w których obowiązki powiatowej władzy administracji ogólnej sprawują prezydenci miast, mogą prezydenci tych miast w granicach swych uprawnień i z uwzględnieniem przepisów § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1932 r. w sprawie powiatów miejskich (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 408) wydawać bezpośrednio polecenia Policji Państwowej.

§ 5. Do wykonania zadań, niedających się wypełnić siłami poszczególnych komisariatów w obwodach, wymienionych w § 1, mogą być tworzone specjalne oddziały, wchodzące w skład Policji Państwowej w tych miastach.

§ 6. W zakresie organizacji policji śledczej w powiatach miejskich stosuje się przepisy, objęte